

Ce creaturi interesante, oamenii, combinații de suflet, materie și inteligență. Din câte pare, suntem ființe sociale, și sunt vitale pentru noi interrelațiile cu ceilalți. Desigur, asta nu înseamnă comunicarea cu totalitatea oamenilor, ci cu un anume subset, cei care pentru noi contează. Și alții ar putea avea valoare, dar oricum nu ai timp de ei... iar dacă ești sincer, nici nu te prea interesează ce zic cei mulți – cât timp există cărți scrise de geniile acestei planete. Dintre cei de azi rămâne să existe un contact real cu doar câțiva: familia, prietenii, colegii de club. Restaurantul unui hotel pe care îl simțim oarecum ca fiind acasă, locul unde ne întâlnim noi, cei care suntem Clubul. O seară pe săptămână: este ceva în ritmicitatea asta, pare că e o ocazie bună să te rupi de toate mizeriile care se află în derulare, de cele care au fost și de cele care vor urma, și te poți destinde și oarecum înălța cu cei pe care îi consideri apropiați. Un pahar de apă minerală, ceva mâncare, discuții interesante despre subiecte ale momentului sau despre aspecte mai relevante... cred că nu degeaba există întâlnirile acestea de ani și ani. Se formează o atmosferă aparte, ajungem să ne cunoaștem și poate să ne și acceptăm așa cum suntem, fără pretenții cum am dori să fim la un mod teoretic. Parcă ne unește ceva. Am făcut împreună diferite acțiuni, și altele sunt pe cale să se nască. Este bine să fii parte în societatea de elită în care să te simți respectat & acceptat de oamenii pe care îi respecti și îi accepți așa cum ei sunt. O seară din săptămâna care trece – au fost cu noi câțiva oaspeți din Olanda, atmosferă OK, discuții în mai multe limbi... pare că există ceva viață pe aici, în zonele de limită. Cât de diferiți și cât de asemănători suntem. Și simt că a mai trecut un an.

Trecem prin ani rând pe rând iar la zilele de naștere sărbătorim ceva; poate că am supraviețuit în pofida zborurilor sălbatice în peisaje turbulente, am supraviețuit deșerturilor cu fata morgana, poate sărbătorim speranța, sau nu se prea poate delimita una de alta. Oricum, te întrebi, cum a fost, cum este, ce ar putea să fie? A venit rândul meu să ascult ceea ce se cântă... și este un sentiment plăcut să vezi cum cei cu care te simți bine, au în mână acea cupă de șampanie. Aniversarea zilei de naștere îți aduce aminte cât de temporari suntem, și cât de bine este să avem o viață umană cât de cât rezonabilă, în care să fie iubire-dragoste, un echilibru socio-financiar, respect de sine & respect reciproc măcar cu cei apropiați. Speranțe, vise despre viitorul nostru și plăcerea de a exista azi. Performanțe intelectuale & artistice, sună bine, dar ce motivație ai pentru a trăi? Toate bune și frumoase, călătorii, conferințe, cunoaștere, știință, artă șamd. E OK prin munți și păduri, e OK pe mare, prin delte, cu crocodili, elefanți și cobre, e OK cu acvile și urși, vidre, șacali și pelicani. Dar te întrebi, ce sens ar mai putea să aibă o zi fără Ea. Drogul cel mai adictiv pentru un om este cealaltă ființă umană, singura care mai contează. Multe dintre senzațiile realmente fundamentale ale existenței noastre nu se pot exprima în cuvinte așa cum nu se poate descrie contopirea a două suflete intercompatibile. Ce sens ar mai putea să aibă o zi fără Ea? Îmi aduce aminte ceva de Bukowski: găsește ceea ce iubești și

Despre ani și ani (editorial de dr. Peter Lengyel)

Scriș de dr. Peter Lengyel

Luni, 24 Februarie 2014 07:37 - Ultima actualizare Luni, 24 Februarie 2014 08:17

lasă-te ucis. Dar mai știu o variantă.

AUTOR:

[dr. Peter Lengyel](#)